

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti přikázal soud prvního státního zbytku nejvyššího podání Terezii H-ové na částečnou úhradu její knihovně zajištěné kauční pohledávky, zamítнув odpor knihovni věřitelky firmy K. Rekursní soud nepřikázal nic na úhradu úvěrové pohledávky Terezie H-ové. Důvody: Hypotekární věřitelka Terezie H-ová nepřihlásila pod C pol. 29 regresní pohledávku až do výše 30.000 Kč řádným způsobem, ani ji neosvědčila, jak § 210 ex. ř. předpisuje, ani k dražbě ani k rozvrhovému roku. Soud exekuční nebyl ani oprávněn, ani povinen k odůvodnění zcela neurčitého nároku této věřitelky po rozvrhovém roku, přes to, že následující věřitelé knihovni podali odpor, konati šetření a odvolávati se zejména na kauční listinu ze dne 20. srpna 1931, která při roku předložena nebyla. Následkem toho neměl býti při rozvrhu na tuto kauční pohledávku, která, pokud vyčerpané výše se týče, prokázána nebyla, brán býti zřetel a bylo odporu vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tou změnou, že se částka připadající na úvěrovou pohledávku Terezie H-ové uloží u soudu na úrok.

Důvody:

V rozvrhovém řízení jest zásadně žádati listinný doklad, že zajištěná pohledávka z úvěru, pokud se týče ze zástavní záruky, jest po právu a způsobila k uspokojení. Stěžovatelka se takovým listinným dokladem nevykázala. Exekuční soudce není povinen v takovém případě vyhledati listiny, prokazující pohledávku ve sbírce listin nebo v jiných soudních spisech (rozhodnutí čís. 4864, 5962 sb. n. s.) a nebyl oprávněn, opatřiti si po rozvrhovém roku před vydáním rozvrhového usnesení potřebná vysvětlení, by mohl rozhodnouti o oprávněnosti přihlášeného nároku (rozhodnutí čís. 5206 sb. n. s.). Stěžovatelka neosvědčila tudíž podle §§ 210, 224 odstavec první ex. ř., že jí v rámci záruční zástavy vznikla pohledávka, kterou by bylo lze přikázati k hotovému zaplacení podle § 224 první odstavec ex. ř. Než nelze z tohoto důvodu, jak činí rekursní soud, tuto pohledávku při rozvrhu nejvyššího podání pomínouti, nýbrž bylo ohledně ní postupovati podle § 224 odstavec druhý ex. ř., totiž uložiti příslušný peníz u soudu na úrok. O tom, komu připadají úroky z částky na kauční pohledávku Terezie H-ové uložené, jakož i o tom, komu připadne po případě jistina (§ 224 druhý odstavec ex. ř.), jest dodatečně rozhodnouti exekučnímu soudu.

Čís. 13998.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Natáčení motorového vozidla připraveného k odjezdu spadá pod pojem provozu.

Žalovaný majitel automobilu se nevyvinil podle § 2 aut. zák., připustiv poškozeného k tomu, by natáčel motor, ač nebyl z vlastní zkušenosti přesvědčen o tom, že poškozený umí s motorovou klikou zacházeti.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv I 1767/34.)

Žalovaný připustil žalobce k natáčení svého automobilu, při čemž byl žalobce poraněn. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud dovolatel tvrdí, že se odvolací soud neprávem dovolává automobilového zákona, ač prý vozidlo nebylo v provozu, jest mu odvětit, že o provoz silostroje podle § 1 odst. (1) zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. z. jde i tehdy, když síly k pohonu silostroje určené jsou v činnosti, aniž se silostroj pohyboval (srov. rozh. čís. 13264 sb. n. s.), takže stačí i počín, jehož je zapotřebí, by vozidlo bylo uvedeno do chodu. Spadá tedy i natáčení motorového vozidla připraveného k odjezdu pod pojem provozu. Odvolací soud nepochybil, když za zjištěného stavu věci dovodil též, že se žalovaný nevyvinil podle § 2 aut. zák. Neboť žalovaný, ačkoli nebyl z vlastní zkušenosti přesvědčen o tom, že žalobce umí s motorovou klikou zacházeti, přece ho připustil k tomu, by natáčel motor; naproti tomu nelze přičítati žalobci ani spoluvinu, ježto nemusil si býti vědom toho, že by se při natáčení motoru mohl zraniti, nebyv na nebezpečí upozorněn.

Čís. 13999.

Ujednal-li zaměstnavatel se zaměstnanci, že příspěvky k nemocenskému pojištění, pokud mají býti zapraveny zaměstnanci, budou zaměstnavatelem ukládány pro každého jednotlivého zaměstnance na vkladní knížku a že příslušná částka může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby, jest posuzovati nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na vydání příslušné částky i s úroky za nárok z poměru mandátního a nevztahuje se naň ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv I 1964/34.)

Žalobě zaměstnance, již se domáhal na zaměstnavateli vydání toho, co zaměstnavatel pro něho uložil na vkladní knížku, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle zjištění nižších soudů bylo dne 1. ledna 1927 ujednáno mezi žalovaným a jeho zaměstnanci (tedy i se žalobcem), že příspěvky k ne-